

POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 2 kwietnia 2025 r.
sprawy **A. K.**
skazanego za czyn z art. 207 § 1a k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 17 kwietnia 2024 r., sygn. akt XI Ka 332/23,
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej
z dnia 14 lutego 2023 r., sygn. akt II K 1560/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego A.K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 14 lutego 2023 r., sygn. akt II K 1560/19, uznano A. K. za winnego czynu z art. 207 § 1a w zw. z § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu w trybie art. 37b k.k. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i 2 lat ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Ponadto, orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu zbliżania się

do pokrzywdzonej – żony A. K. 1 na okres 5 lat na odległość mniejszą niż 20 m. Nadto, zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego Lublinie z dnia 17 kwietnia 2024 r., sygn. akt XI Ka 332/23, zaskarżony wyrok utrzymano wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości na korzyść skazanego i zarzucając:

"a. rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k., w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. polegającą na bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego z dnia 14 lutego 2024 roku obrońcy oskarżonego A. K. o wywołanie opinii psychiatrycznej co do pokrzywdzonej A. K. 1 na okoliczność czy zdiagnozowana u pokrzywdzonej A. K. 1 schizofrenia miała wpływ na jej zdolność do prawidłowego relacjonowania spostrzeżeń posiadających charakter kluczowy do prawidłowego ustalenia czy zachodzą warunki do skazania A. K. za zarzucany mu czyn - jako dowodu którego nie da się przeprowadzić - gdy tymczasem jest on możliwy do przeprowadzenia i nieodzowny dla stwierdzenia nieprawidłowości relacjonowania spostrzeżeń w sytuacji, gdy w szpitalu psychiatrycznym rozponano u pokrzywdzonej A. K. 1 chorobę psychiczną tj. schizofrenię nieokreśloną przez co jej zeznania mogą być nie w pełni miarodajne co może stwierdzić jedynie powołany biegły psychiatra a przesłuchanie pokrzywdzonej /ze zdiagnozowaną schizofrenią// pomimo fakultatywnego brzmienia przepisu może być obowiązkiem organu procesowego co doprowadziło do braku weryfikacji czy w swoich zeznaniach obciążających oskarżonego odtwarzała czy też projektowała ona rzeczywistość konfabulując co jest typowe dla schizofrenii, a ostatecznie doszło do niezasadnego utrzymania przez Sąd Okręgowy wyroku Sądu Rejonowego.

b. rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k., w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. polegającą na bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego z dnia 20 marca 2024 roku oskarżonego A. K. o wywołanie opinii psychiatrycznej co do pokrzywdzonej A. K. 1 na okoliczność czy zdiagnozowana u pokrzywdzonej A. K. 1 schizofrenia miała wpływ na jej zdolność do prawidłowego relacjonowania spostrzeżeń posiadających charakter kluczowy do prawidłowego ustalenia czy zachodzą warunki do skazania A. K. za zarzucany mu czyn - jako dowodu którego nie da się przeprowadzić - gdy tymczasem

jest on możliwy do przeprowadzenia i nieodzowny dla stwierdzenia nieprawidłowości relacjonowania spostrzeżeń w sytuacji gdy w szpitalu psychiatrycznym rozpoznano u pokrzywdzonej A. K. 1 chorobę psychiczną tj. schizofrenię nieokreśloną przez co jej zeznania mogą być nie w pełni miarodajne co może stwierdzić jedynie powołany biegły psychiatra a przesłuchanie pokrzywdzonej pomimo fakultatywnego brzmienia przepisu może być obowiązkiem organu procesowego, co doprowadziło do braku weryfikacji czy w swoich zeznaniach obciążających oskarżonego odtwarzała czy też projektowała rzeczywistość konfabulując co jest typowe dla schizofrenii, a ostatecznie doszło do niezasadnego utrzymania przez Sąd Okręgowy wyroku Sądu Rejonowego.

c. rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., w zw. z art. 120 § 1 k.p.k. polegającą na bezzasadnym oddaleniu przez Sąd Okręgowy wniosku dowodowego z dnia 20 marca 2024 roku postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2024 roku pkt II, oskarżonego A. K. o dopuszczenie dowodu z wydruku z dziennika obecności – „jako niemających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy ... we wniosku oskarżony nawet nie wskazał, jakie to okoliczności miałyby wskazywać wydruki i o czym świadczyć” - wydając postanowienie i uzasadniając je bez wcześniejszego wezwania w trybie art. 120 § 1 k.p.k. co skutkiem zgodnie z orzecznictwem pozoruje jedynie uzasadnienie oddalenia wniosku dowodowego, gdyż nie wypełnia podstaw oddalenia wniosku konkretnymi okolicznościami rozpoznawanej sprawy, co doprowadziło do bezzasadnego oddalenia wniosków dowodowych których uwzględnienie wykazało by brak winy oskarżonego.

d. rażącego naruszenia prawa procesowego, a mianowicie art. 6 w związku z art 94 § 1 k.p.k., 98 § 1 k.p.k. i 170 § 3 k.p.k. art. 167, i 427 § 3 k.p.k. mające wpływ na treść orzeczenia poprzez brak wydania postanowienie / brak odniesienia się/ do czterech wniosków dowodowych zawartych w apelacji na podstawie art. tj. 427 § 3 k.p.k. w zw. § 3a k.p.k w których obrońca wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z: Karty informacyjnej z leczenia szpitalnego z dnia 1 marca 2020 roku na okoliczność doznania obrażeń i mechanizmu ich powstania u A. K. 1 . Dokumentacji medycznej A. K. 1 znajdującej się w Samodzielnym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Szpital Powiatowy [...]. w R. ul. [...] - na okoliczność prezentowania agresji przez A. K. wobec członków rodziny w tym męża A. K. . Pisma z dnia 7 lutego 2023 roku złożonego w Sądzie Rejonowym w Białej Podlaskiej w dniu 10 lutego 2023 roku na okoliczności wskazane w piśmie jak również stosowanie przemocy A. K. 1 wobec A. K. . Przesłuchania J. Z., A. M., J. M., A. H. pracowników Szkoły Podstawowej Nr [...]ul. M. oraz Z. G. zam. B.2.,

[...] K. na okoliczność posiadanej przez nich wiedzy na temat spowodowania na terenie Szkoły Podstawowej Nr [...] im. K.M. przez ucznia tejże szkoły obrażeń na ciele A. K. 1 w postaci: Widocznych sińców na czole po stronie prawej, na prawej ręce i obu kolanach, oraz reakcji szkoły na zdarzenie, co doprowadziło do braku weryfikacji zeznań obciążających, oskarżonego i bezkrytycznego przyjęcia projekcji i konfabulacji, co jest typowe dla schizofrenii za podstawę powielania dalszych relacji świadków a ostatecznie doszło do niezasadnego utrzymania przez Sąd Okręgowy wyroku Sądu Rejonowego.

e. Rażąco obrazę art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz w zw. z art. 4 k.p.k., tj. nierozważeniu całokształtu okoliczności w sprawie, nienależyte odniesienie się do zarzutów apelacji i wspierającej ją argumentacji i jednocześnie całkowitym pominięciu przez Sąd Okręgowy /jak też Rejonowy/ zgłaszanych oskarżonego istotnych okoliczności w sprawie, zmierzających do ustalenia prawdy obiektywnej, a mianowicie oparcia aktu oskarżenia na świadkach relacjonujących jedynie wypowiedzi A.1 i A. K. 1 u których zdiagnozowano schizofrenię i stwierdzono w opinii niemiaraodajność zeznań A.1 oraz nie przeprowadzono dowodu z opinii psychiatrycznej A. wnioskowanej przez oskarżonego na okoliczność konfabulacji /pismo oskarżonego z dnia 16.09.2022 r i 20 marca 2024 roku/, co pomimo zaprzeczeń opiniowanej psychologicznie A. K. 1 iż oskarżony w okresie objętym aktem oskarżenia popełnił zarzucane mu czyny, przy jednoczesnym uznaniu przez Sąd Okręgowy zeznań pokrzywdzonej A. za wiarygodne w następstwie czego doszło do utrzymania niezasadnego bo wydanego z naruszeniem szeregu przepisów orzeczenia utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu I instancji, a ponadto sporządzenia przez Sąd II instancji uzasadnienia uniemożliwiającego kontrolę kasacyjną w tym zakresie”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonych wyroków.

W odpowiedzi na kasację Zastępca Prokuratora Rejonowego w Białej Podlaskiej wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14).

Odnosząc się do dwóch pierwszych zarzutów kasacji, sformułowanych w obu przypadkach jako naruszenie art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. mające polegać na oddaleniu wniosków dowodowych o wywołanie opinii psychiatrycznej co do pokrzywdzonej A. K. 1 na okoliczność, czy zdiagnozowana u niej schizofrenia miała wpływ na jej zdolność do prawidłowego relacjonowania spostrzeżeń, zaznaczenia wymaga, że Sąd odwoławczy przesłuchał A. K. z udziałem biegłego psychologa M.T.. Sąd II instancji odniósł się do opinii psychologa weryfikującego wiarygodność zeznań A. K. 1, wskazując brak podstaw do jej kwestionowania, mimo prób jej podważania przez obronę (k. 724) i podkreślając, że biegły uwzględnił przy opiniowaniu pytania obrony (k. 681-683). Jego opinia uwzględniała fakt choroby pokrzywdzonej i zawierała ocenę wskazującą na brak dekompensacji psychotycznej i myślenia paralogicznego. Sąd II instancji miał na uwadze kwestię nasilenia zaburzeń depresyjnych u A. K. 1, dokonał także oceny wnikliwej analizy Sądu I instancji dotyczącej stanu zdrowia pokrzywdzonych A. K. 1 i jej matki A. K., uwzględniającej opinię psychiatryczno-psychologiczną odnośnie do pokrzywdzonej A. K. 1 i opinię psychologa dziecięcego odnośnie do A. K. 1. Sąd odwoławczy uznał za prawidłową konieczność ostrożnej oceny i weryfikacji ich zeznań, a w odniesieniu do A. K. 1 – także kwestię relacjonowania przez nią zdarzeń osobom dorosłym oraz uzupełnienie materiału dowodowego poprzez jej przesłuchanie w postępowaniu odwoławczym. Obrona domaga się uznania zeznań pokrzywdzonej A. K. 1 za bezwartościowe, *de facto* kwestionując w ten sposób na tym etapie postępowania ustalenia faktyczne sprawy, co w kontekście przedstawionej przez Sąd II instancji analizy, należało uznać za bezskuteczne. Ocena zeznań pokrzywdzonej przedstawiona przez Sąd odwoławczy jest zgodna z wymogami art. 7 k.p.k.

Odnosząc się do trzeciego zarzutu, podnoszącego naruszenie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 120 § 1 k.p.k. mające polegać na bezzasadnym oddaleniu przez Sąd Okręgowy wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z wydruku z dziennika obecności, również należało stwierdzić jego oczywistą bezzasadność. Oddalenie wniosku zostało umotywowane, a zarzut obrońcy stanowi gołosłowną polemikę z decyzją Sądu I instancji i wielokrotnie powielaną w toku postępowania próbę podważenia kompletności materiału dowodowego sprawy.

Również trzeci zarzut kasacji, w którym skarżący zarzuca naruszenie art. 6 w związku z art. 94 § 1 k.p.k., 98 § 1 k.p.k. i 170 § 3 k.p.k. art. 167, i 427 § 3 k.p.k. poprzez brak wydania postanowienia /brak odniesienia się/ do czterech wniosków dowodowych zawartych w apelacji, nie stanowi podstawy do wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia. Sąd II instancji odniósł się do kwestionowanych przez obronę skutków zdarzenia w szkole (popchnięcia A. K. 1 przez kolegę) oraz podobieństwa stwierdzonych obrażeń z dni 21.10.2019 r. i 28.02.2020 r., również w świetle zeznań pokrzywdzonej, dostępnej dokumentacji i pracowników szkoły. Zarzuty dotyczące dokumentacji z 1.03.2020 r. stanowią powtórzenie apelacji (zarzut h.), podobnie jak te dotyczące ustalenia mechanizmu powstania obrażeń (zarzut j.), które Sąd II instancji ocenił w uzasadnieniu wyroku.

Również ostatni zarzut kasacji, wskazujący na naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., poprzez nierozważenie całokształtu okoliczności w sprawie, nienależyte odniesienie się do zarzutów apelacji i wspierającej ją argumentacji, nie znajduje potwierdzenia w realiach przedmiotowej sprawy. Sąd II instancji odniósł się bowiem do wszystkich zarzutów apelacji, uzasadnienie wskazuje na rzetelne ich rozpoznanie, a zarzuty kasacyjne stanowią w istotnej części powtórzenie zarzutów apelacyjnych, koncentrują się na próbie podważenia ustaleń faktycznych i oceny materiału dowodowego, w tym wartości dowodowej zeznań pokrzywdzonej. Skarżący nie wykazał rażącego naruszenia przepisów w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535

§ 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w treści ogólnej reguły z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.ł.]